

Тоя основенъ пунктъ по общето неоспорено схващане сж *земствата и тѣхната дѣйностъ*, съ природата на които ми е обязаността да Ви занимая.

Въ развитието на всѣки народъ често се случватъ моменти, когато назрѣлитѣ обществени нужди съ мжка търсатъ форми въ които авторитетно да се изразятъ, за да не бждатъ игнорирани отъ правителствената властъ. Нѣмали подходяща форма, въ която да се изразятъ тия нужди и прѣсѣчена ли е възможността да се създадатъ тепърва такива форми, настоятелността на нуждитѣ кара тѣхнитѣ прѣдставители да използватъ сществуващитѣ форми — учреждения, па и да не съотвѣтстватъ до тамъ. Тукъ се крие обяснението на факта, че компетенцията, па постепенно и формата на общественитѣ институти, еволюиратъ, за да станатъ най-подходни за назрѣлитѣ, еднакво схванати нужди на мнозинството.

Руската дѣйствителностъ е била всѣкога бѣдна отъ обществени организации и институти, които съ наголѣмвяването и диференцияцията на общественитѣ нужди да взиматъ все по-подходна форма да не бжде игнорирана отъ правителствената властъ. Това е особенността на руската история, че между народа и външната властъ промеждутѣчни организации не сж се установявали нито въ най-древния периодъ, нито въ московското царство, а още по-малко императорския периодъ, отъ когото принципа е да не се допуска, каквато и да е инициатива отъ долу.

Наистина, не е съвсѣмъ да нѣма опитвание да се образуватъ такива въ такава или друга форма промеждутѣчни организации, каквато на първо мѣсто трѣбва да се тури „земскіе соборы“, послѣ „боярская дума“. която въ Англия даде палатата на лордоветѣ, обаче тия начинания сж бивали всѣкога спѣвани отъ специални руски причини да се оформатъ въ твърди, самостоятелни организации, които правителствената властъ да счита за такива и така да се отнася къмъ тѣхъ.

При такива обще-политически условия ясно е, че още по-малко основания е имало да се яватъ, а, ако нѣкакси сж се явявали, да укрѣпнатъ *самоуправляващитѣ се организации*. Че въ Русия не е имало, какви да е териториални по-крупни автономни учреждения въ историята на руското право нѣма абсолютно никакъвъ споръ. Прѣобладава даже мнѣнието, че и просто общинско самоуправление не е сщществувало въ до-петровско врѣме.

Та, когато е дума за институти въ руската дѣйствителностъ, които да сж служили за изразяване на назрѣлитѣ обществени нужди на народа, трѣбва да се изхожда изъ установеното вече положение, че такива не е имало нито за цѣлата страна, нито за отдѣлни териториални части.

Ето защо когато прѣди три мѣсеца въ Петербургъ се събраха членоветѣ на земствата, неправи бѣха нѣкои задгранични и нѣкои наши вѣстници, като уподобиха това събрание съ Генералнитѣ Щати на Франция въ 1789 год.